

Arrest

nr. 105 579 van 21 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 1 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 januari 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 februari 2013 tot schorsing met nr. X.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker die van Turkse nationaliteit is, treedt op 2 augustus 2005 in het huwelijk met een Belgische onderdaan te Yunak (Turkije). Op 7 maart 2006 dient hij in België een aanvraag tot vestiging in en wordt hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 21 september 2008 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 12 juni 2009 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een C-kaart.

Op 17 november 2009 wordt het huwelijk van de verzoeker bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel nietig verklaard. De verzoeker dient hoger beroep in bij het hof van beroep te Brussel, beroep dat bij arrest van 26 april 2011 wordt verworpen. Bij beslissing van 13 juli 2011 wordt de C-kaart ingetrokken en op 10 september 2011 wordt de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13).

Op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 29 januari 2013 en die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, J(...) F(...), adviseur, wordt aan de genaamde T(...) M(...). geboren te Yunak, op (...)1987 die de Turkse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- ☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder Bevel om het Grondgebied te Verlaten (hem betekend op 10/09/2011)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Op 07/03/2006 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend bij de gemeente Aalst op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan afgesloten te Yunak (Turkije) op 02/08/2005. Op 07/03/2006 werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 21/09/2006 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 12/06/2009 werd hij in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 26/05/2014. Op 17/11/2009 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel de annulatie van het huwelijk tussen de betrokkene en zijn Belgische echtgenote uitgesproken (schijnhuwelijk). Op 04/03/2010 heeft betrokkene vervolgens een beroep ingediend bij het Hof van Beroep te Brussel. Dit beroep werd ongegrond verklaard op 26/04/2011. Door de nietigverklaring van het huwelijk heeft betrokkene geen recht meer op verblijf. Op basis van algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit", werd zijn C-kaart bijgevolg op 14/09/2011 ingetrokken.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft een aanvraag tot

verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 07/10/2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14/03/2012. Deze beslissing is op 20/03/2012 aan betrokkene betekend. Bovendien, het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 10/09/2011. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Op 07/03/2006 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend bij de gemeente Aalst op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan afgesloten te Yunak (Turkije) op 02/08/2005. Op 07/03/2006 werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 21/09/2006 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 12/06/2009 werd hij in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 26/05/2014. Op 17/11/2009 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel de annulatie van het huwelijk tussen de betrokkene en zijn Belgische echtgenote uitgesproken (schijnhuwelijk). Op 04/03/2010 heeft betrokkene vervolgens een beroep ingediend bij het Hof van Beroep te Brussel. Dit beroep werd ongegrond verklaard op 26/04/2011. Door de nietigverklaring van het huwelijk heeft betrokkene geen recht meer op verblijf. Op basis van algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit", werd zijn C-kaart bijgevolg op 14/09/2011 ingetrokken.

Omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, wordt aan hem een inreisverbod van 5 jaar opgelegd..."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Eerste Middel: Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn. Verzoeker mocht een schrijven bekomen van de stad Vilvoorde d.d. 21 januari II., waarin zij bevestigen de aanvraag tot regularisatie goed ontvangen te hebben, zij voerde een positieve woonstcontrole uit, en ze zouden het dossier op 8 januari 2013 doorgestuurd hebben naar DVZ. In de bestreden beslissing valt er echter niets te lezen over deze regularisatie aanvraag en de huidige situatie van verzoeker. Men verwijst in de bestreden beslissing enkel naar de regularisatie aanvraag die meneer indiende in oktober 2011. Door hieromtrent niet te

motiveren, laat staan deze elementen in de motivering te laten meespelen, is er een schending van de materiële motiveringsverplichting. Het is zeer duidelijk dat DVZ hier veel te kort door de bocht is gegaan en dit dossier niet naar behoren heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met de relatie van verzoeker en zijn toekomstige vaderschap, waarvan zij nochtans alle bewijzen hebben ontvangen. Het is dus zeer duidelijk dat DVZ niet de moeite gedaan heeft om in dit dossier de werkelijke gegevens te achterhalen en dus slordig en onzorgvuldig te werk zijn gegaan. Ik meen te mogen stellen dat dit ook de reden was waarom de Voorzitter van de Raad bij UDN oordeelde dat de schorsing moest worden bevolen.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het indienen van een regularisatieaanvraag heeft geen schorsende werking ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het loutere feit van het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet doet geen rechten en plichten ontstaan. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 30 november 2004, nr. 137.746). Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist - en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (zie ook het arrest *d.d.* 13 november 2007 van het Hof van Cassatie).

Er valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende regularisatieaanvraag zou moeten betrekken in de motivering van het bestreden bevel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Tweede Middel: De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RVV XII). Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RVV X/ II). Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schenden. Verzoeker is verloofd, diende een verzoek tot huwelijk in, verwacht weldra zijn eerst kindje, hetgeen hij ook zal erkennen als het zijne. Verzoeker heeft ook steeds kunnen blijven werken, want zijn arbeidskaart werd hem nooit ontnomen. Nog maar is een reden waarom verzoeker er van uit ging dat zijn dossier in behandeling was, en tot een goed einde zou komen. Men is in dit dossier zeer slordig te werk gegaan, met zeer grote gevolgen voor verzoeker en diens echtgenote.”

3.2.2. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk zijn discretionaire bevoegdheid heeft overschreden en dat de bestreden beslissing dramatische gevolgen heeft voor hem en diens verloofde omdat zij van elkaar gescheiden zouden moeten leven en aldus zouden moeten vreezen voor hun huwelijksplannen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker zich beperkt tot een summier en theoretische beschouwingen, doch hiermee slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze de ingeroepen rechtsregelen zouden zijn geschonden.

Met het betoog dat verzoeker er van uit ging dat zijn dossier in behandeling was, en tot een goed einde zou komen, maakt hij geen schending aannemelijk van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Derde Middel: Aangezien ten vierde de bestreden beslissing strijdig is met 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht. DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven onder werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ hiervan op de hoogte te zijn. De Belgische staat had en heeft de verplichting, zeker in het geval van een mogelijke schending van art 8 EVRM, beter en accurater te motiveren. Deze aspecten zijn onvoldoende onderzocht door DVZ, het gaat hier ook om een werkelijk koppel die volgens de traditie reeds een echt huwelijksleven leiden en die samen hun eerste kind verwachten. Het koppel uit elkaar halen is een flagrante schending van artikel 8 EVRM.”

3.3.2. Verzoeker verwijst naar wat hij uiteenzette in zijn feitenrelaas en naar zijn kritiek onder de voorgaande middelen. Verder houdt verzoeker voor dat hij en zijn partner volgens de traditie reeds een echt huwelijksleven leiden en zij samen een kind verwachten.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker heeft voor de eerste keer om toelating verzocht en de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets

uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat hij en zijn partner een werkelijk koppel vormen, dat zij het plan hebben om te huwelijk en zijn partner zwanger is, doch toont op geen enkele manier aan welke hinderpalen er zouden zijn om het beweerde familiale leven elders te leiden.

Verzoeker toont niet aan dat zijn partner hem niet zou kunnen vergezellen. Terwijl de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied te betreden en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

Het EHRM oordeelde reeds dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

"Vierde Middel : Aangezien ten vierde de bestreden beslissing strijdig is met artikel 43 en 74/11 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is gesteund op een inreisverbod op van vijf jaar, maar er is niet gemotiveerd waarom verzoeker nu nog een bedreiging zou zijn voor de openbare orde, voor de nationale veiligheid of van de volksgezondheid. Nergens in de bestreden beslissing wordt er aannemelijk gemaakt dat verzoeker heden een gevaar zou vormen in de zin van artikel 43 en 74/11 van de Vreemdelingenwet. Bovendien als men al zou aannemen dat verzoeker wel degelijk enig gevaar zou kunnen uitmaken in de zin van artikel 43, dan nog is dit inreisverbod niet in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel. Volgens artikel 43 °2 mag deze maatregel uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en vormen strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor deze maatregel. "Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. De bestreden beslissing miskent dit artikel 43 en 74/11 volledig. Er werd op geen enkel

moment in de beslissing een persoonlijke toetsing gemaakt of er wordt niet verklaard waarom men hier nu juist van mening is dat men gerechtigd zou zijn om dergelijk inreisverbod aan verzoeker op te leggen. Men dient de situatie persoonlijk en concreet te beoordelen, hetgeen hier geenszins het geval is geweest.”

3.4.2. Artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uit gevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt. teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker gaat er bij zijn betoog ter ondersteuning van het vierde middel verkeerdelijk van uit dat hem een inreisverbod van vijf jaar wordt opgelegd omdat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de volksgezondheid. Lezing van de bestreden beslissing leert dat *in casu* een inreisverbod van vijf jaar wordt opgelegd met toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dit is wanneer fraude werd gepleegd om verblijfsrecht te verkrijgen of te behouden. Het opleggen van een inreisverbod van maximum vijf jaar ingeval de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, wordt bepaald in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, hetgeen een aparte wettelijke grondslag vormt voor het opleggen van een inreisverbod van maximum vijf jaar.

Het vierde middel mist juridische grondslag en is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC